

[Finansministeren.]

Genanbringelse af hele det frigjorte beløb vil dog i visse tilfælde være betinget af, at maksimum for det tilladte obligationskøb pro persona forhøjes nogenlunde i takt med prisstigningerne, men det er også sandsynligt, at man vil gøre dette. Selv om en sådan forhøjelse af maksimumsbeløbet ikke finder sted, vil ombytningsprocessen efter de 10 års forløb med fordel kunne benyttes af personer, som ikke fuldt ud har udnyttet deres adgang til at tegne spareobligationer. Man må i denne forbindelse tage i betragtning, at hver person kan tegne obligationer såvel for sig selv som for sin ægtefælle og sine umyndige børn, eventuelt ved hjælp af en eller flere bekendte.

Renteudbetaling hvert femte år medfører næppe vanskeligheder for obligationsejerne i skattemæssig henseende, da det er forholdsvis små beløb, der er tale om. Derimod er beløbene formentlig store nok til, at den opsamlende rente kan føre til et føleligt fradrag i modtagerens eventuelle folkepension.

Endelig kan jeg nævne, at det til ordningen knyttede administrationsapparat må antages at ville blive meget omfattende; vi har erfaringer fra tidligere spareobligationssystemer at bygge på. Selv om der sandsynligvis vil kunne rationaliseres hist og her i sammenligning med den praksis, vi brugte dengang, må vi nu tage hensyn til, at her er tale om 25-årige obligationer mod tidligere 11-årige. Desuden må den nye spareobligationsordning med pristalsregulering antages at virke mere tillokkende end den tidligere — hvad jeg går ud fra forslagsstillerne betragter som en fordel — og kan derfor forventes at ville få et større omfang.

Jeg tror, at en del af disse indvendinger mod det foreliggende lovforslag vil kunne imødegås ved omredigering af bestemmelserne, bl. a. gående ud på, at forrentningen først påbegyndes nogen tid efter tegningen. Til afhjælpning af ulempen ved, at obligationerne indløses for tidligt, bliver det formentlig nødvendigt at udvide forrentningen til også at omfatte prisstigningstillæg. En sådan ændring vil imidlertid i væsentlig grad fordyre ordningen.

Hvis man vil indføre værdifaste spareobligationer, må de i lighed med de tidligere

spareobligationer bære stigende rente, der f. eks. i gennemsnit giver 4 pct. p. a. Det er ikke selve niveauet, vi retter indvending imod, men vi mener, at renten i stedet for at falde i perioden hellere skulle stige. Vil man undgå den for staten i høj grad fordyrende ordning med pristalsregulering også af renten, må man enten lade obligationernes forfaldstid falde sammen med det tidspunkt, da debitor opnår fuld værdisikring for pristalsregulering, eller fastsætte en meget lav rente.

Jeg tror, at man måske kunne finde frem til en forholdsvis enkel ordning og, hvis der er tale om en forsøgsordning, også en tilstrækkelig ordning med værdifaste spareobligationer, hvis man startede med at nøjes med 10 års løbetid med stigende rente til forfaldstidspunktet og med værdisikring på dette tidspunkt. Herved kunne man undgå rentekuponer. En sådan ordning ville også forenkle det meget store administrationsbesvær væsentligt. Jeg kan oplyse, at i Finland, hvor man har været inde på noget af det samme, har man en ordning med pristalsregulerede lån, der er 10-årige.

Jeg håber, man vil opfatte mine bemærkninger på den måde, at jeg meget gerne under udvalgsarbejdet vil være med til at drøfte hele dette spørgsmål.

Ordføreren for forslagsstillerne (Bertil Dahlgaard): Jeg takker den højtærede finansminister for alle de saglige bemærkninger, ministeren gjorde om det foreliggende lovforslag, ligesom jeg takker for den højtærede ministers tilsagn om en saglig behandling.

Den højtærede finansministers tale viser jo, hvor mange problemer der knytter sig til spørgsmålet om indeksregulerede lån, en hel række problemer, som det er nødvendigt at gennemgå, når man beskæftiger sig med en lovgivning på dette område. Alene af den grund tror jeg det er værdifuldt, at vi her i tinget får denne drøftelse af problemerne vedrørende værdifaste obligationer.

Spørgsmålet drøftes mere og mere ude omkring. I Sverige har professor Bertil Ohlin slået stærkt til lyd for udstedelse af værdifaste obligationer; særlig interessant er det imidlertid, at den kendte svenske